

Opmerkingen over de Psalmen

door: J.G. Bellett

Psalmen

Het boek van de Psalmen is een verzameling van:

- Overdenkingen
- Gebeden
- Lofzangen

Uitgesproken door verschillende personen onder verschillende omstandigheden onder de werking van de Heilige Geest. Het draagt de titel “*Boek van Psalmen*” deze naam heeft het gekregen onder geïnspireerd gezag (Hand. 1:20).

Het karakter van de Psalmen

De Psalmen zelf zijn herdenkend, profetisch of drukken ook wel de huidige omstandigheden van iemand uit. We vinden er belijdenissen, smeekbedes, lofzegging, leerstellingen, geschiedenis en profetie in. Men ziet en hoort er de Heer Jezus, persoonlijk of verborgen. Er zijn enkele psalmen waaraan men een datum en een plaats in de geschiedenis kan toewijzen. De psalmen zijn de uitdrukking van het hart van de Heer in speciale omstandigheden. Bijvoorbeeld Psalm 22. Maar er zijn andere, waaraan men niet direct een bepaald karakter kan toeschrijven, dan zijn het minder gerichte overdenkingen of ervaringen. Dat leert men onderscheiden in de gemeenschap met de heilige God.

Soms zijn ze geleid door de omstandigheden, die men doormaakt. Andere keren komen ze niet voort uit de huidige omstandigheden die men meemaakte, maar uit de kennis van God en Zijn wegen in het algemeen en in het bijzonder ten opzichte van Zijn heiligen.

Het leven van de Heer Jezus is een leven van voortdurende en nooit onderbroken gemeenschap geweest. Zijn hart was het altaar waar het vuur altijd brandde (Lev. 6:8). Het waren dus niet de bijzondere omstandigheden die Zijn gemeenschap met God vormden of leidden. Zijn ziel was in het heiligdom. Het vuur werd onderhouden door Zijn eigen kracht.

Ik ben altijd eerder geneigd de Psalmen uit te leggen op een algemene manier, als woorden voor het overblijfsel van het Israël van de laatste dagen, onder leiding van de Geest van God. Je kunt ze echter ook zien als de uitdrukking van het hart van de Heer Jezus in de dagen van Zijn vlees op aarde. Maar ik kan zeggen, dat

Hijzelf het overblijfsel was, om zo te zeggen, de vertegenwoordiger van het Israël Gods in die tijd.

Dat overblijfsel, dat dikwijls wordt genoemd door profeten en apostelen, heeft in algemene zin betrekking op het ware Israël in de laatste dagen. Deze trouwe kudde, die in tijden van algeheel afval van het volk, gehecht zal zijn aan de Heer, aan de waarheid en aan de beloften van Zijn verbond, zal zoals Noach bewaard worden, terwijl op het volk de goddelijke oordelen zullen vallen, vanwege de overtredingen. Dit overblijfsel zal het middelpunt zijn van het aangenomen en gezegende volk in de dagen van het koninkrijk.

We kunnen typen of voorbeelden vinden van dit overblijfsel op ieder tijdstip in de geschiedenis van het volk. De profeten spreken er dikwijls over en beschrijven het in haar beproevingen, berouw, geloof, gehoorzaamheid, tucht onder de hand van God, in haar tranen, ervaringen en bevrijding. De Psalmen staan hiermee in relatie (Jes. 6:13; 25, 27; 50:10; 59:9-15; 65:8, 9; 66:2, 5; Jer. 31; Ez. 6:8; 7:16; Hos. 2:14; Joël 2:28; Zacharia 12, 13; Mal. 3:16).

De Heer Jezus in de Psalmen

Men moet opmerken dat onze Heer eenzaam is in de aanbidding. Er wordt van Hem gezegd, dat Hij opstond voor de dag begon of uitging naar een woeste plaats om te bidden. Hij was alleen in het gebed. Hij trok zich terug om te bidden. Hij bracht de nacht door in het gebed. We zien Hem niet één keer in gebed met Zijn discipelen, hoewel Hij hun gebeden erkent. Hij onderwijst ze wel, hoe ze moeten bidden en moedigt ze er toe aan. Waarom was dit zo? Als Hij hun leerde te bidden en ze vermaande om te bidden en als Hij zelf bad, waarom sloot Hij zich dan niet bij hen aan in het gebed?

Men kan zeggen dat Zijn gebeden op zichzelf een karakter hadden dat geen enkel ander gebed kon hebben. Hij werd verhoord om Zijn godsvrucht (Hebr. 5:7). Hij had geen middelaar nodig omdat Hij in zichzelf aangenomen was. Hij liet Zijn verdiensten niet gelden en had geen met bloed besprenkeld verzoendeksel nodig. Zo was het karakter van Zijn gemeenschap in het gebed. Geen andere aanbidder dan

Hij kon er zich mee verbinden. Hij heeft gebeden, als het ware, in een tempel opgericht voor een aanbidder zoals de Zoon van God. Hij heeft het gebed geofferd op een altaar, waarvan zijns gelijke nergens te zien is. Het voorbeeld daarvan was niet op de top van de berg getoond. Hij is een aanbidder en een dienstknecht geweest van een bijzondere orde. Hij was de dienst niet verschuldigd, maar Hij leerde ze. Hij was de aanbidding niet verschuldigd, maar Hij bracht ze. Hij werd de vrijwillige dienstknecht (Ex. 21:5; Hebr. 5:8) en de aanbidder, die persoonlijk aangenaam was. Daarom bad Hij alleen.

Maar ik bedoel niet, dat alle Psalmen uitdrukkingen zijn van de Heer Jezus. Niets zou deze gedachte rechtvaardigen. Psalm 1 bijvoorbeeld is niet Zijn taal, maar de goddelijke beschrijving van de gezegende en voorspoedige mens. Ik twijfel er niet aan dat de Heer Jezus in een volledige en volmaakte zin de “welzalige” mens is, die erin beschreven wordt. Maar Psalm 1 is niet door Hem uitgesproken.

Psalmen van David

Vaak spreekt men over de Psalmen als “de Psalmen van David” en met recht. Want hoewel Mozes, Ethan en anderen er enkele geschreven hebben, David is toch het meest gebruikt om ze te schrijven. Bovenal had David veel meegemaakt en daardoor een rijke levenservaring, meer dan welke vroegere heilige dan ook. Hij heeft alle droefheden van de gerechtigheid en zonde gekend. Zowel van martelaarschap als van een boetvaardige. Hij heeft ook alle gradaties van vernedering en van eer gekend. Zijn leven vol wisselvalligheden heeft de Heilige Geest dan ook talrijke gelegenheden gegeven om hem te oefenen. Uit dat alles kon best een boek volgen als dat van de Psalmen. De Heer zelf lijkt David als door de Geest geleid schrijver van de Psalmen te erkennen (Mat. 22:43).

2 Samuel 22 en 1 Kronieken 16 zijn voorbeelden van de manier waarop Psalmen geboren werden. Deze hoofdstukken bevatten verscheidene Psalmen. Zo leren wij, dat de omstandigheden, waarin David en andere mannen van God zich hebben bevonden en hun toestand of hun daden een gelegenheid zijn geworden waarin de Heilige Geest hen gebruikte om daaraan uitdrukking te geven en ze te openbaren wat Hij wilde dat neergeschreven zou worden. Als David bevrijd is van Saul en de ark gebracht wordt in de tent die daarvoor bereid was, dan zijn dat gebeurtenissen die door de Heilige Geest gebruikt worden. Maar altijd binnen de orde en binnen de grenzen van de inspiratie, want Hij kent het einde vanaf het begin.

De Heilige Geest geeft inzicht in nog ver verwijderde tonelen. Zo kan de lofzang van Hanna een Psalm van dit soort genoemd worden. Het feit dat zij moeder zou worden geeft de Heilige Geest gelegenheid haar te gebruiken als Zijn instrument. Hij geeft haar de uitdrukkingen in de mond, die terwijl ze haar

persoonlijk geluk roemt, haar blik laat vooruit lopen naar de vreugde voor anderen in het Koninkrijk van God (1 Sam. 2). Dat, als ik het zo mag zeggen, laat Psalmen ontstaan. De plaats en tijdstip zijn de geschiedenis van hun ontstaan. David is in het bijzonder daarvoor door de Heilige Geest gebruikt. Aan het einde van zijn gedenkwaardige leven, zo wonderlijk door de hand van God geleid en door de Geest van God, zegt van zichzelf en van zijn lofliederen: “*Spreuk van David, de zoon van Isai, en spreuk van de man die hoog geplaatst is, de gezalfde van Jakobs God, de liefelijke in Israël lofzangen. De Geest des Heren spreekt door mij, zijn woord is op mijn tong*” (2 Sam. 23:1, 2). Op deze manier is hij gebruikt. Hij was de zanger maar de Heilige Geest heeft de muziek gecomponeerd. De liederen van David waren de “lofzangen des Heren” en daardoor heeft hij geprofeteerd, geleid door de Heilige Geest. Zijn tong is de pen van een vaardig Schrijver (Ps. 45:2). De Heer spreekt door David zoals de apostel het zegt in Hebreëen 4:7.

Profetische Psalmen

Het is heel belangrijk de profetische waarheden te leren door de Psalmen. Zij worden in de Psalmen niet behandeld als zuivere leer, maar zij worden door de verschillende gevoelens van de gelovige ervaren. Paulus leert ons “*dat er voor een deel over Israël verharding is gekomen*” of “*dat enkele van de takken afgebroken zijn*” (Rom. 11:17-25). Dat is een leer die we moeten begrijpen en geloven. Maar we vinden dezelfde waarheid in de Psalmen: “*Ongerechtigheden hadden de overhand over mij*” (Ps. 65:4). Hier weliswaar niet als leer, zoals die ons wordt gegeven in de opvoedkundige stijl van de brieven, maar als datgene wat het hart van een arme Jood brak wanneer hij daaraan dacht. Een ander onderwijs van Paulus is, dat heel Israël behouden zal worden. Maar wij vinden het ook in dezelfde Psalm in deze vorm: “*onze overtredingen, Gij verzoent ze*”. Hier weer niet als een eenvoudige stelling, maar als een vrolijk vooruitzicht van het hart van dezelfde Israëliet.

Het is dus waardevol voor het hart om deze waarheden door middel van de Psalmen te leren. Wij hebben de neiging een waarheid afstandelijk of alleen verstandelijk te willen begrijpen en er ook zo over te spreken. Maar in de Psalmen wordt de waarheid voorgesteld door de oefening van de ziel. De psalmen zijn, als ik mij zo mag uitdrukken, het hart van het goddelijk Boek. Zij zijn geplaatst in het middelpunt van het lichaam, daar, waar men het hart voelt kloppen, waar het bloed uitgaat en terugkeert, waar de genegenheden van de nieuwe mens hun zetel en oefening hebben. Het is goed zich daar soms te bevinden. We leren er zich te bedienen van de andere schriften.

Het is niet nodig om te zeggen dat enkele Psalmen samenspraken zijn. In sommige spreken er zelfs meer dan twee personen. Anderen moeten ieder voor zich

gelezen worden en zonder dat ze relatie hebben met elkaar. Maar om deze dingen te onderscheiden moet het geestelijk inzicht geoefend worden (Hebr. 5:14). De gedachten van God kunnen alleen, met gevolgen en heiligheid volledig gekend worden door de Heilige Geest. Ieder van ons in deze wereld kan Gods gedachten slechts ten dele kennen (1 Kor. 13:9).

Inhoud van de Psalmen

Nadat we de Psalmen gelezen hebben kunnen wij ons afvragen, wat hebben wij er in gevonden? Of misschien zelfs, wat hebben wij er niet in gevonden? Inderdaad, hoeveel lessen, daden van goddelijke tucht en liefde, ervaringen, die met ons leven als gelovige overeenkomen, heeft de Geest van God niet tevoren opgeschreven in dit boek? Hoe heeft Hij de gevoelens van het hart van Jezus beschreven! Zijn roepen, Zijn tranen, Zijn lof, Zijn eenzame uren, Zijn troost in God. Al deze dingen worden daar gevoeld in al hun diepte en kracht. Wij zien in dit wonderbare boek, wat in Zijn ziel omging toen Hij zwijgend stond voor de mens, als een lam ter slachtbank gebracht. Dat alles konden zij, die Hem omringden niet horen. Wij begrijpen daardoor Zijn gedachten over de mensen en Zijn aanbidding van God met al het reukwerk van Zijn verschillende en goddelijke genegenheden. Het Nieuwe Testament zegt ons, dat Hij gebeden en gezongen heeft, maar het boek de Psalmen vertelt ons Zijn gebeden. Ja zelfs, zijn lofzangen.

Bovendien wordt er de hele verborgenheid van Jezus in ontdekt. Vanaf de kribbe tot de troon in heerlijkheid met al Zijn vreugde en droefheid. Wij kunnen Hem volgen in de boekrol, waar we lezen dat Hij zichzelf beschikbaar heeft gesteld van voor de grondlegging van de wereld. De diepe stilte van de eeuwigheid wordt verbroken door deze woorden: “*Zie, Ik kom om uw wil te doen*”. En vandaar zien we vooruit naar de hele eeuwigheid voor Hem. Wij zien Hem onze natuur aannemend, mens worden een kindje in de armen van Zijn moeder. In de schande, smart en armoede. Wij zien Zijn laatste ogenblikken, het verraad van Zijn metgezellen, de leugen van de valse getuigen, de bespotting door Zijn vijanden, de speer, de spijkers, de edik en bovenal het verlaten zijn van God. Dat vinden we allemaal in dit boek.

We kunnen Hem erin vinden in Zijn vreugde en in de opstandinglofzangen. Wij zijn tegenwoordig bij Zijn hemelvaart en bij al Zijn eerbewijzen in de hemel en tenslotte bij Zijn wederkomst om de volken te oordelen. Wij zijn getuigen bij Zijn heerlijke plaats als Hoofd over Israël en de hele aarde. Dat vinden we allemaal in de Psalmen. Niet, om zo te zeggen, met pen en inkt, maar als in een levend schilderij, dat voortkomt uit het hart.

Dit is maar een kort overzicht van de onmetelijk wonderlijke inhoud van dit boek. Het beschrijft uitvoerig de ervaringen van de heiligen en omdat wij dezelfde geest van het geloof hebben (2 Kor. 4:13) zijn

wij in staat om de droefheid, vreugde en overdenkingen van hun hart erin te vinden.

Ervaringen in de Psalmen

In Mattheüs 11:29 lijkt de Heer Zijn eigen ervaringen aan de heiligen te willen voorstellen, als voorbeeld van dat wat hun ervaringen zouden moeten zijn (zie ook Ps. 27, 31, 34 en andere). Als gevolg daarvan is dit boek hun metgezel geweest, toen al het andere geen antwoord gaf in hun toestand. Maar als wij ervan gebruik maken, moeten we ons herinneren dat de christelijke ervaring verkregen wordt door de tegenwoordigheid van de Geest, op de verschillende manieren waardoor Hij, zoals de Schrift zegt, in ons werkt. Wat een rijke ervaringen zouden dat moeten zijn, als de Geest in ons woont en werkt als zalving, onderpand en als getuige! Wat een hoopvolle vreugde, kennis en geloofskracht zou ons deel moeten zijn! Wat een gevoel van de goddelijke liefde wanneer de Heilige Geest zelf deze liefde in onze harten uitstort! Dat is de christelijk ervaring. Als de Psalmen het hart van de rechtvaardige Jood weerkaatst, dan wordt toch de christen daarboven uitgevoerd.

Enkele voorbeelden. De psalmist zegt: “*Mijn vlees beeft van schrik voor U, ik vrees voor uw oordelen*” (Ps. 119:120). De christen kan getuigen: “*de volmaakte liefde drijft de vrees uit*” (1 Joh. 4:18). En in Psalm 119:116 staat: “*laat mij met mijn hoop niet beschaamd uitkomen*”. De christen echter wordt door Romeinen 5:5 onderwezen met: “*de hoop maakt niet beschaamd*”. In dergelijke dingen stijgt de christen uit boven de psalmist en kan wandelen in het warmere en schitterende licht van het Nieuwe Testament met de kracht van de Heilige Geest in hem.

In Psalm 112:9¹ wordt op een absolute manier voorspoed op aarde beloofd aan een godvrezend mens. Maar als de apostel deze Psalm aanhaalt in 2 Korinthe 9:8-11² zegt hij dat alleen de kracht van God voorspoed geeft en vraagt er een zekere mate van voor de heiligen in Korinthe!

Als Petrus Hosea aanhaalt, belooft hij niet zoals Hosea aan de heiligen: “*dat Ik verhoren zal, luidt het woord des Heren: Ik zal de hemel verhoren, en die zal de aarde verhoren, en de aarde zal het koren, de most en*

¹ Hij deelt uit, hij geeft aan de armen, zijn gerechtigheid houdt voor immer stand, zijn hoorn verheft zich in ere

² En God is machtig alle genade overvloedig te doen zijn jegens u, opdat u in alles, altijd in bezit van al het nodige, overvloedig bent tot alle goed werk, zoals geschreven staat ‘Hij heeft uitgestrooid, hij heeft aan de armen gegeven; zijn gerechtigheid blijft tot in eeuwigheid’. Hij nu die aan de zaaier zaad verschaft en brood tot voedsel, zal u het zaaisel verschaffen en vermenigvuldigen en de vruchten van uw gerechtigheid doen toenemen, zodat u in alles rijk wordt tot alle liefdadigheid, die door ons dankzegging bewerkt aan God

de olie verhoren, en die zullen Jizreel verhoren” (1 Petr. 2:10; Hos. 2:18-21).

Meer dan eens heeft men gedwaald door over dit onderwerp verkeerde toepassingen te maken vanuit het boek der Psalmen. Men past ze dan toe op het christelijke leven. Sommigen, die toch ernstig en ijverig willen leven met God, hebben er een soort model van gemaakt voor zichzelf. Ze proberen hun hart te vormen naar de beproevingen, vertroosting en ervaringen, die erin worden beschreven. Maar dat is niet het juiste gebruik dat men er van moet maken. We moeten veeleer in de Psalmen de beschrijving zoeken van de verschillende oefeningen van de mens, die God hem geeft in bepaalde toestanden en omstandigheden. De genade en de kracht van de Geest zullen ons in de beproevende omstandigheden de bewaring geven; het moet niet een of andere poging van onszelf zijn.

Wat de verschillen betreft tussen de taal van de Psalmen en die van het Nieuwe Testament kunnen wij zeggen dat alles volmaakt is. Het laat op een treffende manier het verschil zien tussen de hemelse en aardse dingen. Onze ervaringen overtreffen die van het boek van de Psalmen, zoals onze hoop ook die van de profeten overtreft. Het onderwerp van de profeten is de aarde, het volk Israël, met de oordelen en de toekomstige heerlijkheid. We moeten niet verwachten dat de hemelse dingen meer voor de geest van de psalmist komt dan voor die van de profeten.

Christenen vinden in dit boek veel troost, maar hun roeping en de heerlijkheid in de hemel is er niet het onderwerp van. Het Jeruzalem van de psalmist is niet het Jeruzalem uit Openbaring 21, dat de heerlijkheid en de troon zal hebben. Het is het Jeruzalem van het land Israël. En het volk waarvan sprake is in dit boek, is het volk Israël of het overblijfsel daarvan.

Het overblijfsel

Wij kunnen hier enige gedachten vermelden in betrekking tot dit overblijfsel, waarvan zo dikwijls gesproken wordt in de Bijbel. De mens is onverbeterlijk. Hij kan zich verootmoedigen onder de roede, maar hij keert altijd terug naar zijn boosheid. Het boek Richteren is er het bewijs van.

Jesaja laat ons zien dat de uitverkiezing van een overblijfsel er het gevolg van is. Inderdaad, de profeet zegt dat zij die opgevoed waren als geliefde kinderen, afvallig zijn geworden. Zij waren daarna gekastijd als ongehoorzame kinderen, maar zij hadden geweigerd berouw te tonen. Zij waren onverbeterlijk. Men had voor hen op de fluit gespeeld en klaagliederen gezongen, maar op geen van beiden hadden ze gereageerd. Dan kan de Heer alleen nog maar handelen vanuit het beginsel van Zijn soevereine genade ten opzichte van een overblijfsel. Het is zoals de profeet zegt: *“Indien de Here der heerscharen ons niet enige weinige ontkomenen had overgelaten, waren wij als Sodom geworden, aan Gomorra gelijk”* (Jes. 1:1-9).

In de hele geschiedenis van Israël heeft de Heer voortdurend soevereine genade laten zien in de uitverkiezing en openbaring van een overblijfsel. De tijden van Samuel, David, Hizkia, Josia, Zerubbabel, Ezra en Nehemia zijn even zoveel opwekkingen of ogenblikken van geestelijke genezing van een zieke toestand van Israël maar zeggen ons ook dat opnieuw alles is vervallen. Ten einde is de zomer (Jer. 8:20). De toestand van het land en van het volk is er het bewijs van. Maar het zal niet altijd zo zijn. De grootste opwekking zal nog komen. De opwekkingen waaraan we hiervoor hebben gerefereerd zijn alleen maar incidentele en kortstondige genezingen van een ziek systeem, dat in zichzelf een beginsel van de dood meedroeg! Maar de laatste opwekking zal volledig en duurzaam zijn, want zij zal het resultaat zijn van de opstanding van de Zoon van God. Terwijl men in niets op de mens kan vertrouwen en dat ook niets van wat aan de mens is toevertrouwd ongeschonden blijft, zijn in de Heer Jezus alle beloften van God, Ja en Amen (2 Kor. 1:20).

In de tijd van deze laatste en heerlijke opwekking van Israël zal er een groot werk van de Heer zijn in de harten. Zo'n werk heeft altijd plaats gevonden tijdens opwekkingen. Het hart van Samuël is geoeffend voordat hij geopenbaard werd. David, Ezra, Nehemia en anderen ook, maar wel op verschillende manieren.

De Geest van God bereidde het instrument, voordat de hand van God het gebruikte. Wij vinden hiervan een voorbeeld in Simson. *“En de Geest des Heren begon hem aan te drijven in Machane-dan tussen Sora en Estaal”* (Richt. 13:25). Ook in de dagen die voor Israël nog komen zullen, zal dat zo zijn. Er zal opnieuw een verborgen werk van de Geest zijn in de uitverkiezing van het overblijfsel.

De profeten herhalen het dikwijls dat het ontwaakte volk talrijke oefeningen zal moeten doormaken. Zij zullen de verontwaardiging van de Heer dragen, omdat zij tegen Hem gezondigd hebben. Zij zullen hun zwakheid belijden en dat zij slechts een nalezing zijn. Zij zullen van God hun heil verwachten. Zij zullen zich Zijn vroegere werken herinneren. Zij zullen een bedroefd en arm volk zijn, dat zich onthoudt van de ongerechtigheid en de leugen en dat haar ogen sluit om het kwaad niet te zien. Zij zullen komen met gewezen en smeking. Zij zullen in de woestijn geleerd en getroost worden. Zij zullen terugkeren en God en David hun koning zoeken. Zij zullen met woorden komen en hun beledigingen erkennen. Zij zullen met elkaar spreken enz. enz.

Dit alles wordt ons door de profeten verteld over de situatie van het overblijfsel, terwijl de evangelisten ons vertellen over de historie of feiten van het leven van de Heer Jezus. Maar het boek van de Psalmen vertelt ons door dezelfde Geest, de gevoelens van de Heer en van Israël Zijn uitverkoren aardse volk, in de omstandigheden door zowel de profeten als de evangelisten geschetst. Daniël, Ezra, Nehemia en anderen geven ons voorbeelden van deze uitverkiezing van het overblijfsel en van Israël. Deze rechtvaardigen

waren door God geoeffend met betrekking tot de toestand van het volk en de uitspraken van God. Josia was ook geoeffend in een tijd waarin het oordeel niet kon worden afgewend van het volk, maar waarop het overblijfsel moest worden bewaard (2 Kron. 34).

Zoals de stemmen van Haggai en Zacharia het volk hebben opgewekt om te werken aan het huis van God, zo zal een opnieuw de aandacht gevestigd worden op de woorden van de profeten en zal het de harten van het overblijfsel bewerken om door genade het aardse Jeruzalem te worden (Ezra 5).

Wanneer de tuchting resultaat zal hebben voorgebracht en als de reiniging beëindigd zal zijn, zullen de offers van Juda en Jeruzalem weer voor de Heer aangenaam zijn zoals vroeger. Het dal van Achor zal weer een deur van hoop zijn (Joz. 7:24; Hos. 2:14). Vanuit de beproeving en de tucht zal er voor hen vreugde en eer tevoorschijn komen (door het bloed van Jezus, die de enige verzoening voor iedere zonde, of dat nu onze of hun zonden zijn. Zach. 13:1). De woestijn zal een wijnstok voortbrengen of een rozentuin worden (Jes. 35:1; Hos. 2:14). Het dal Achor (wat herinnerde aan Gods brandende toorn en Zijn oordeel over Israël) zal een toegang tot hoop zijn en het land zal in bezit genomen kunnen worden. De opstandelingen moeten uitgeroeid worden en dan zal “de kudde” gered worden. Pas dan zal het zich kunnen neerleggen als in de schaduw van de Libanon en zal David opnieuw hun Herder zijn.

Het doel van de Psalmen

Deze eenvoudige beschouwingen kunnen ons voorbereiden om de stem van dit volk te horen in dit boek. Het ware Israël van God. Wij zullen er toe gebracht worden er in te vinden wat past bij de toestand van ons hart en de omstandigheden waarin de gehoorzaamheid aan God ons leidt. Want de Geest van Christus die meevoelt met Zijn volk heeft deze Psalmen gedictieerd voor Zijn toepassing. Handelingen 4:25-27 geeft ons er een zeer eenvoudig en duidelijk voorbeeld van. Daar richten de omstandigheden de geest van de discipelen (onder de werking van de Heilige Geest) zich op Psalm 2. Zij vinden daarin zonder inspanning en zonder uitstel de uitdrukkingen die passen bij de toestand van hun hart.

Het is maar een voorbeeld van wat we proberen duidelijk te maken. Maar het is een bevestiging van wat we willen zeggen: de Psalmen zijn gemaakt door de Geest van Christus voor Zijn volk Israël op de dag van Zijn ontwaken, die tegelijkertijd de dag van Zijn beproeving zal zijn.

Psalm 78 is ook geschreven voor toekomstige geslachten, zoals dat ook wordt gezegd in de eerste verzen. Mozes zegt ook, dat zijn lied is voor alle geslachten van het volk en dat hij tegen hen als getuigenis zal dienen. Terwijl hij ze zal leiden tot kennis van de genade van God die overvloedig is en de barmhartigheid, die verheerlijkt zal worden tegenover

het oordeel (Deut. 32). Al deze dingen zijn een bevestiging dat de oude woorden van de Geest van God in de Bijbel gegeven zijn om het volk te oefenen, inde dag waarop hun hart zal geraakt worden. Draagt een tekst als Jesaja 54 niet duidelijk dit karakter? Wij passen deze uitdrukkingen nu vaak in zijn geheel toe op onszelf (1 Kor. 9:10). Maar als wij goed lezen wordt het duidelijk, dat Israël deze termen zal gebruiken, alsof zij helemaal voor hen geschreven zijn, op de dag van hun berouw.

Op deze manier zijn bepaalde Psalmen geschreven. Wij twijfelen er niet aan dat op een dag het medelijden van de Geest van Christus voor Zijn volk ontwaken. Een medegevoel dat wij in de Psalmen vinden en die wij ook voortdurende in de andere Schriften vinden. In al hun benauwdheid was ook Hij benauwd. Zijn ziel was in moeite over de ellende van Israël. Die u aanraakt, raakt Zijn oogappel aan. Hier openbaart zich het medegevoel van de Heer voor Israël. Nog meer zien we dat inde woorden die Nathan tegen David sprak in 1 Kronieken 17:6 “*Heb Ik ooit, terwijl Ik door geheel Israel rondtrok, tot een van Israels richters die Ik geboden had mijn volk te weiden, het woord gesproken: Waarom bouwt gij Mij niet een huis van cederhout?*”. God wilde niet rusten voordat Zijn volk zou rusten. Wat een prachtige schildering van het medelijden van de Heer voor David en Zijn volk. Zijn wegen hebben ook dit medegevoel getoond. Toen Israël in de “oven” van Egypte was, was God in de brandende braambos. Toen het volk reisde in de woestijn, was Hij in de wolk. Toen het onder de muren van Jericho was, was Hij aan het hoofd van het leger des Heren. Later zien we Hem in het veld met de richters en de redders in Israël. Debora moedigt Barak aan en zegt: “Sta op... De Heer is Hij niet voor u uitgegaan?” Het is meegevoel. De Heer spreekt en handelt en is één met Israël. Hij bewaart ook de kudde bij David wanneer de leeuw en de beer hem ontmoeten. Hij was met hem in het dal van Ela, toen de Filistijn tegen hem uittrok.

De Psalmen zijn dus uitdrukkingen gegeven door de Geest van Christus voor zijn volk. Als het ware de stem van de Heer Jezus sprekend uit de brandende braambos of uit de wolk of van de muren van Jericho. Wij kunnen zeggen dat in hen, Jezus opnieuw bij Mozes en David, bij Jozua en Gideon is. Zoals hij ook staat voor de vervolger en zegt: “*Saul, Saul, waarom vervolg je Mij?*” De ervaringen van de Heer, hetzij in Zijn persoonlijke geschiedenis, hetzij in Zijn medelijden voor Zijn volk, kunnen het onderwerp geweest zijn van het vooruit lopen van de Geest bij de psalmist, net zo goed als de feiten en de omstandigheden van Zijn leven dat waren bij de profeten.

De liefde van de Heer

Deze sympathie van de Heer is echt, diep en innig. Het helpt ons om de gedachten van de Heer te begrijpen. Als de Heer zal terugkeren tot Israël, zal Hij dat doen met al de innigheid van de eerste liefde. Want Hij heeft

niet alleen tot het einde lief, wie Hij liefheeft, maar de manier van liefhebben blijft ook dezelfde tot aan het einde. Deze “eerste liefde” bekoelt nooit. Niets kan de liefde van God veranderen, dat is een gezegende waarheid of het nu Israël, de Gemeente of een willekeurig gelovige betreft. Toen de Heer Israël bezocht in de dagen van de rechtvaardige Josafat, was het als een herstel van de dagen van Salomo. De heidenen brachten Hem geschenken. Zijn dappere mannen staan voor Hem. De schrik des Heren viel op de hele wereld om Hem heen. Hij vond daar iets terug van de heerlijke dagen van Salomo. En dat alles toont aan, dat de vroegere heerlijkheid daar altijd was, maar dat zij was teruggetrokken achter een gordijn. Zo is het heden ook. Israël moet alleen leren zeggen: “*Gezegend Hij, die komt in de naam des Heren!*” (Ps. 118:26; Mat. 23:39).

Is de Heer veranderd? Is Hij voor Israël geworden als een woestijn of een duister land? Of herinnert Hij zich nog de genegenheid van haar jeugd, de liefde van haar bruidstijd (Jer. 2:2), toen allen die Israël wilden verscheuren, Hem beledigden? Natuurlijk herinnert Hij zich dit. En als Hij terugkeert op de dag van het berouw van Israël, zal het zijn in de volheid van de eerste liefde in jeugdige genegenheid. In de genegenheid van God behoudt de liefde haar warmte. Daarom zegt Jesaja als hij spreekt over de wederkomst van de Heer naar Sion: “*zoals de bruidegom zich over de bruid verblijdt, zal uw God Zich over u verblijden*” (Jes. 62:5). Zo vinden we dat ook in Hosea 2 en in Zefanja 3 en in de hele Schrift. De apostel zegt ook: Zij zijn geliefden vanwege de vaderen”. Dat zijn woorden die ons vertellen dat de eerste liefde altijd blijft bestaan en dat het de liefde voor Abraham, Izak en Jakob is, die Israël zal verzamelen en zal verheugen op de dag des verbonds.

De antichrist

Laten we niet te veel afwijken. Laten we een ander onderwerp behandelen, dat dikwijls in de Psalmen terugkomt: de onrechtvaardige of de trotse afvallige van de laatste dag. De profeten spreken vaak over hem. Dat is niet verwonderlijk, want deze boze brengt de afval van de mens tot haar toppunt. Hij neemt in de volvoering van de goddelijke raadsbesluiten een belangrijke plaats in op de aarde. Hij komt in de hele Schrift voor, van het begin tot het einde, in talrijke voorbeelden. Nimrod, Farao, Amalek, Balak, Adoni-Zedek, Abimelech, Saul, Absalom, Nebukadnezar, Haman, Herodus, ze stellen hem allemaal voor in zijn verschillende karaktertrekken en daden. Als laatste verschijnt hij als het beeld van het beest aan wie de draak zijn macht, zijn troon en groot gezag geeft en die tenslotte valt voor de schittering van de komst van de Heer.

De vijandschap van deze koning, die naar zijn wil zal handelen, de trots van hem, die aan geen enkele wet onderworpen is, zal de laatste uitdrukking zijn van deze macht van de wereld. Een wereld die zich heeft verzet

tegen Jezus en altijd in opstand is geweest en in tegenspraak met God. We kunnen dus ook in de Psalmen verwachten dat er over deze grote afvallige van de laatste dag gesproken wordt. Want in de profeten richt de Geest van God altijd de blik naar de grote crisis, naar die zo ernstige slottaferelen van de strijd tussen licht en duisternis, tussen Christus en de vijand. Behalve over het joods overblijfsel wordt er dus in de Psalmen ook over deze afvallige en zijn partij gesproken. Want een ieder van hen speelt zijn bepaalde rol in deze crisis.

Wij moeten echter niet vergeten, dat wij persoonlijk, meer te doen hebben met de beginselen en de werken van ongerechtigheid, die uitlopen op deze crisis. Dat is de verborgenheid van de wetteloosheid (2 Thes. 2:7) die al in meer of mindere mate werkzaam is sinds de dagen van de apostelen. Het is voor ons belangrijker de valse beginselen te kennen, die nu aan het werk zijn, dan een grote kennis te hebben van de antichrist.

Wraak

Als de Psalmen niet zo worden toegepast in hun profetisch karakter zal dat een verkeerde richting geven aan de ziel van de gelovige. In de dagen die aan ons zijn voorafgegaan is vaak verkeerd leiding gegeven aan de geesten van talrijke kinderen van God. Zij lazen dan de geschiedenissen van de oorlogen van Israël alsof zij het voorbeeld waren voor het christelijk leven. Zij bedienden zich ervan als een rechtvaardiging om het zwaard te grijpen en in de strijd te gaan, alsof zij streden voor de Heer. Het was ijver, zeker, maar slecht geleid. Want het is niet onze zaak een beroep te doen op de Wreker, zoals de psalmist dat doet, opdat hij zijn hand uitstrekt over de voortdurende verwoestingen (Ps. 18). Integendeel, wij moeten liever onze erfenis verwachten, door ons te verheugen in het uitstel of geduld van God, dat heil betekent voor anderen (2 Petr. 3:9).

Als de dag van de wraak zal komen, dan zullen de heiligen zingen (Op. 19). Maar op dit ogenblik wenen zij over het bederf, dat hun omringt en hun tranen zijn de vrucht van hun godsvrucht.

Droefheid

Maar hoe dan ook deze droefheid moet een maat hebben. Wij zijn bedroefd over een bedorven schepping, over een verdwenen Hof van Eden, over een verloren Kanaän of over het tegenwoordige verval in de christenheid, maar we moeten maat houden in deze rouw. Jezus weende over de ongelovige steden, maar Hij vond zijn verkwikking in de raadsbesluiten van God (Mat. 11:20-30). Paulus kon bedroefd zijn over de valse leraren, maar hij vond zijn troost in de zekerheid van het vaste fundament van God (2 Tim. 2:19). Samuel vergoot tranen over de zonde van Saul en de oneer van de gezalfde van de Heer, maar de Heer zelf droogde ze (1 Sam. 16:1). In de Psalmen zien we een,

met de rechtvaardigen in beproeving, meelijdende Heer. Hij lijdt mee als de ongerechtigheid op zijn toppunt is. Hij wacht op de wraak, terwijl Hij weet dat er hulp is bij God tegen alle kwaad, dat een mens kan doen. Hij wenst de bevrijding en de voorspoed van de Rechtvaardige. Hij wil de nederige verhogen en de vernedering van de trots. Hij wil de Naam des Heren handhaven en alle dingen in gerechtigheid vestigen. Hij kan zeggen: “o Israë!, of gij naar Mij hoordet!” (Ps. 81:9), net zoals Hij in de dagen van Zijn vlees heeft gezegd: “Jeruzalem, Jeruzalem”.

Rechtvaardig oordeel

Gods Geest in de Psalmen is in het algemeen bezig met de rechtvaardigen en met de vastgestelde raadsbesluiten van God. Jeremia door dezelfde Geest doet een beroep op het oordeel (Jer. 17:18), want hij ziet de weerstand tegen God. We vinden hierin het medelijden met het overblijfsel in de laatste dagen, wanneer de ongerechtigheid tot haar toppunt is gekomen. Zoals iemand ooit gezegd heeft: “Als de genadetijd geëindigd is, zal Christus het rechtvaardige oordeel tegen de wereld vragen”. Het is Christus die de gerechtigheid opeist als Hij om oordeel vraagt (omdat zijn geest spreekt voor de nederige en vernederden van het Joodse volk) tegen de trotse en woedende mens. Het is niet David die in de Psalmen vraagt om te heersen over zijn vijanden, maar Christus die het oordeel vraagt omdat de tijd gekomen is.

Dat is, geloof ik, waar van veel dingen die wij in de Psalmen vinden. Het heeft vaak betrekking op wensen die niet de huidige beweegredenen van de vernieuwde geest van de gelovige zijn (en ook niet moeten zijn).

De orde in de Psalmen

Het boek der Psalmen geeft ons stukken geschiedenis van de verlossing. Het is niet een goed gerangschikt verhaal, maar meer hier en daar verspreide stukken. Toch kunnen we in deze verspreiding orde ontdekken. De apostel spreekt over een psalm als de “Tweede”. Er is dus een bepaalde orde in dit boek. We kunnen enkele psalmen samen gegroepeerd vinden, terwijl andere meer op zichzelf lijken te staan, maar we moeten een heilige aandacht schenken aan de manier van samenvoeging van deze stukken. Laten we dit met grote voorzichtigheid doen, men kan dit terrein alleen met ongeschoeide voeten betreden. Het is heilige grond, omdat de Heer Jezus zich daar bevindt in Zijn moeiten en Zijn vreugde. De snaren van de harp van David zijn de snaren van het hart van Christus en als deze klinken zouden wij in stilte moeten luisteren. De melodie van deze harp verheft zich boven deze brutale en rumoerige wereld.

Troost

We zouden rustig en stil moeten blijven staan als wij de psalmen overdenken. Wat een droefheid, beproeving, verzoeking, zuchten, gebed, overdenking, vreugde, lofzang en dankzegging vinden wij in dit wonderlijke boek! Het hart van dit hele boek is als een genadetroom. En hoeveel oefeningen heeft het niet teweeggebracht in het hart van de gelovige. Hoeveel rust en bemoediging heeft het gegeven aan kinderen van God... als de harp speler van de profeet heeft het ze in staat gesteld hun weg gemakkelijk en vrolijk voort te zetten.

De tegenwoordigheid van de koning van Israël verontrustte de geest van Elisa en om te kunnen profeteren, moest hij de harp van een citerspeler horen (2Kon. 3:15). Dat is het resultaat wat de harp van David, een veelsnarig instrument, heeft gehad bij meer dan één gelovige bij in droevige omstandigheden. Dat is haar genadige dienst geweest, door de Heilige Geest, de Trooster van de heiligen en zo is het vandaag nog steeds.

Het gevoel

Maar zoals we gezegd hebben, de gevoelens van het hart, die in dit boek beschreven zijn, zijn niet zozeer beschrijvingen, dan wel de kracht die uitgeoefend wordt in reële omstandigheden. Ze zijn de levenservaringen van het heden. Het gevoel van het hart is het voornaamste, maar de gebeurtenis of omstandigheden die het heeft voortgebracht wordt er door ontsluit. Men kan een psalm vergelijken met een lied. De muziek ervan is het voornaamste, het onderwerp is maar een bijkomstigheid, hoewel dat juist de aanleiding is geweest om het lied te maken. Zo is ook het gevoel van het hart het voornaamste in de Psalm, hoewel de gebeurtenis waarop het betrekking heeft de Psalm in het leven heeft geroepen. De Klaagliederen van Jeremia en het Hooglied van Salomo zijn er ook voorbeelden van. Het eerste boek laat ons de diepe droefheid van de geest van Jeremia zien, of die van het gelovig overblijfsel van Israël, of van Christus zelf. Het tweede boek, de vrolijkheid van iemand die geleerd heeft zijn vermaken te vinden in de Geliefde en meer van Zijn tegenwoordigheid wil genieten. Zo zijn de omstandigheden van de schrijver de aanleiding tot het vormgeven van de historische of profetische dienst van het boek..

Het boek der Psalmen bewijst ons een dubbele dienst. Wat de godsvrucht betreft, kalmeert het, brengt het orde, versterkt het ons hart en het is een welkome metgezel in al onze beproevingen. Wat de profetie betreft, onderwijst het ons de raadsbesluiten en werken van God en toont een groot deel van wat Zijn wegen zijn geweest of van wat ze zullen zijn. Het is geen leerboek, maar een boek met de ervaringen van het hart.

Kennis

In onze dagen proberen veel christenen hun kennis te vermeerderen, maar laten we oppassen dat we ons niet laten meeslepen met de geest van de tijd. Laten we ons herinneren wat de Geest van God door de wijsheid van Salomo heeft gezegd: *“Hebt gij honig gevonden, eet zoveel als u voldoende is, opdat gij er niet te veel van krijgt en het uitspuwt”* (Spr. 25:16). De Heer zelf leert ons, hoe wij de goddelijke kennis of schriftkennis kunnen leren. Want in de evangeliën, als Hij vragen beantwoorde, gaat het Hem er nooit om de nieuwsgierigheid te bevredigen. Hij beantwoordt de vraag, alsof Zijn oog het hart van de vraagsteller ziet. Zijn woorden: *“Nog veel heb Ik u te zeggen, maar u kunt het nu niet dragen”* (Joh.16:12) laat zien, dat Zijn doel niet was kennis over te dragen, maar het geweten te leiden. Hij wilde de vernieuwde geest voedsel geven naar de behoefte van de groei. Dat is goddelijk. Vragen met het enige doel kennis te verzamelen is een ijdele werkzaamheid van het menselijk verstand (Hand. 17:21). Laten we ons boven alles herinneren dat wij met onze kennis het geloof moeten zoeken en versterken.

Geloof

Het geloof is het, wat we ons eigen moeten maken en dat zal gebruik maken van wat wij kennen. Dat zal ons ervan laten genieten, door er ons voor te interesseren. Dat is de voornaamste zegen die wij ontvangen. *“Want ook ons is het evangelie verkondigd evenals hun, maar het woord der prediking was hun niet van nut, omdat het niet met geloof gepaard ging bij hen, die het hoorden”* (Hebr. 4:2). Want het is het geloof dat ons vertrouwd maakt met God, waardoor de Geliefde en al Zijn volheid voor ons “eigen” wordt. Dat is van onmetelijke waarde! God is een woning voor ons. Er wordt gezegd dat wij in Hem wonen. Een woning wordt het beeld van de toestand van ons hart, als zij aan God denkt. Het geloof geeft dat aan ons. *“Door kennis worden de kamers gevuld met allerlei kostbaar en liefelijk bezit”* (Spr. 24:4) en het geloof bekijkt alles als zijn bezit.

O, laten wij meer geloof bezitten! Een schriftgeleerde kan erg knap zijn. Hij kan de heerlijkheid van de tempel beschouwen, spreken over haar rijkdom, de heldendaden van David beschrijven en de versieringen die Salomo heeft aangebracht. Hij kan al deze heerlijkheid beschouwen, zonder het geloof dat hij het zich eigen maakt, zonder dat hij het gevoel heeft in zijn

hart, dat hij thuis is in deze heerlijke plaats. Iemand anders kan veel minder verstand hebben om de versieringen te beschrijven en de heldendaden te verklaren, of spreken over het goud, zilver en al de schatten. Maar hij kan dit kostbare geloof hebben, dat tot zijn zegen, hetgeen hij heeft leren zien tot zijn eigendom maakt hoewel in zwakheid. Maar hij is geen bezoeker maar een kind. Een kind in het huis van God.

Het lijkt me zeer nodig, heden aan deze woorden te herinneren, die lang geleden zijn uitgesproken:

“Wilt u weten of de dingen die vervat zijn in het Woord van Christus werkelijkheid zijn? Lees ze dan nooit met het doel kennis te krijgen. Zoek in ieder vers een straaltje van de heerlijkheid van de macht van Christus. Reken de kennis voor niets, als ze niet vergezeld gaat met de een of andere openbaring van de heerlijke tegenwoordigheid van Christus en van Zijn levendmakende Geest. Spreek niet over geestelijke waarheden alleen maar om te praten, maar heb altijd de stichting op het oog. Neem uw plichten niet waar als een gewoonte of als een dienst die u moet waarmaken, maar als een middel om een diepere gemeenschap met God te genieten” (HD).

De genade die wij wel kunnen vragen is: Heer *“geef ons meer geloof”*. Mochten wij zijn als het leem in de hand van Goddelijke Pottenbakker! Laten we ons niet ter beschikking stellen aan de mens, om te worden, wat zijn gedachten, wijsheid of godsdienst van ons zouden willen maken. Laten wij door de hand van de Heer gevormd worden, door Zijn waarheid en Zijn Geest, volgens Zijn gedachte en door Hem bewaard worden tot aan het einde. In eenvoudigheid jegens Christus, om daarna op de bestemde tijd opgenomen te worden van de werkplaats van de Pottenbakker, om geplaatst te worden als vaten tot eer in het heiligdom van Zijn heerlijkheid voor eeuwig. Amen Heer Jezus!

“Halleluja. Looft God in zijn heiligdom, looft Hem in zijn machtig uitspannel; looft Hem om zijn machtige daden, looft Hem naar zijn geweldige grootheid. Looft Hem met bazuingeschal, looft Hem met harp en citer, looft Hem met tamboerijn en reidans, looft Hem met snarenspeel en fluit, looft Hem met klinkende cymbalen, looft Hem met schallende cymbalen. Alles wat adem heeft, love de Here. Halleluja” (Ps. 150).

“Hem die ons liefheeft en ons van onze zonden heeft verlost door zijn bloed, en ons gemaakt heeft tot een koninkrijk, tot priesters voor zijn God en Vader, Hem zij de heerlijkheid en de kracht tot in alle eeuwigheid! Amen” (Op. 1:5).

Oorsprong: [Le Messager Evangélique 1932-261](#)

Titel: [Remarques générales sur les Psaumes](#)